ဘကြီးငယ်ဝက်နှစ်ချင်း

အခန်း (၁)

ကမ္ဘာအသီးသီး နေရာအသီးသီးမှာ ဒီလိုယှဉ်ပြိုင်မှုတွေ ရှိကြပါတယ်။

အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုး၊ ခံယူချက် အမျိုးမျိုး၊ အကျိုးခံစားခွင့် အမျိုးမျိုးတို့ ကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်နေကြတာပါ။

အမေရိကန်က အီရတ်ကို ရေနံကြောင့် ပြိုင်တယ်။ တရုတ်က ဂျပန်ကို စီးပွားရေးကြောင့် ပြိုင်တယ်။ မြောက်ကိုရီးယားက တောင်ကိုရီးယားကို လူမျိုးရေးကြောင့် ပြိုင်တယ်။

စသည် ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုတော့ ရှိကြတာချည်းပါပဲ။

ဒါတင်ပဲလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အားကစားလောက၊ ပညာရေးလောက၊ လူမှုရေးလောက၊ စီးပွားရေးလောက၊ အနုပညာလောက စသည့်စသည့် နယ်ပယ်တွေမှာ လည်း ဒီလိုယှဉ်ပြိုင်မှုတွေ ရှိနေတတ်ကြတာပါပဲ။

ဒီလောက်ပဲလား။ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မတုန်း။

လူတွေ အရှုံမုန်းဆုံး ဒုစရိုက်လောကမှာ ပါ ဒီလိုယှဉ်ပြိုင်မှုတွေ ရှိနေတတ်တာပါပဲ။

ကျွန်တော် ဆိုခဲ့သလိုပါပဲ။

ယှဉ်ပြိုင်မှုရှိရင် အကြောင်းပြချက်လည်း ရှိမှာ ပါ။

နောက် ပြိုင်ဆိုင်မှုလည်း ရှိပါသေးတယ်။

အချစ်အတွက် ပြိုင်ဆိုင်မှုဟာ ကမ္ဘာမှာ အများ ဆုံးဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

ဘယ်သူမဆို မချစ်ဖူးတဲ့ သူ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် အချစ်အတွက်နဲ့ အနည်းငယ်တော့ ပြိုင်ဆိုင်ဖူးကြမှာ ပါ။

အချစ်အတွက် ပြိုင်ဆိုင်တဲ့ အခါ အဖြေက နှစ်မျိုး ထွက်ပါတယ်။

ရယူမှုနဲ့ ပေးဆပ်မှုလို့ ဆိုကြပါလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။

ရယူမှုနဲ့ ကြွားဝါခြင်းပါပဲ။

ရရင်ရ။ မရရင် ကြွားပြီးသားပဲဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပါပဲ။ (သူများ တော့ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ) မိန်းကလေးတွေဟာ ယောကျ်ားတွေထက် ပိုပြီး ပြိုင်ဆိုင် တတ်ကြပါတယ်။

အချစ်အတွက် မဟုတ်ရင်တောင် အချင်းချင်းလည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ပြိုင်နေတော့တာပါပဲ။

တစ်နေ့တာ အသုံးစရိတ်၊ အဝတ်အစား၊ စီးထားသည့် ဖိနပ်ကအစ မသိမသာ ပြိုင်ဆိုင် နေတတ်ကြပါတယ်။

တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံနဲ့ ကြွားဝါမှုတွေပြင်းပြီး အတင်းဆိုတာတွေလည်း ထွက်ပေါ် လာကြပါတယ်။

အခုလည်း မိန်းကလေးတွေရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုကို ကျွန်တော် တွေ့နေရပါပြီ။

အဲဒါကတော့

“သမီးချော”ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး သီးသန့်ဆောင်ကို အသုံးအဖြုန်း ကြီးလွန်းလို့ မိဘကိုယ်တိုင် ဘော်ဒါဆောင်ကို နှင်ချခြင်းခံရတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်လေး၊ လေးယောက် ရောက်လာလို့ ပါပဲ။

သူတို့ က

ကဗျာ၊ ကာရံ၊ သံစဉ်နဲ့ ကလောင်တို့ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ လေးယောက်က လုပ်ငန်းတူ သူဌေးကြီးလေးဦးရဲ့ သမီးများဖြစ်ကြသလို ငယ်စဉ်ကတည်းက သိကျွမ်း ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသူတွေပါ။ ယခုတော့ မိဘများကိုယ်တိုင်က သူတို့ အသုံးအဖြုန်း ကြီးတာတွေကို မခံနိုင်တော့လို့ ထောက်ပံ့ကြေး တစ်လလျှင် တစ်သိန်းနှုန်းဖြင့် အဆောင်နေရန် ဒဏ်ခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီမိန်းကလေး လေးယောက်ကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မတွေ့ရလည်း မနေနိုင်၊ တွေ့ရင်လည်း ပြိုင်ဆိုင်မြဲ့ တစ်ဆောင်တည်းကို ငှားရမ်းပြီး အပြိုင်အဆိုင် ဇာတ်လမ်းစ ပြင်ဆင်လိုက်ကြပါတယ်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။

*

အခန်း (၂)

နံနက် ဝေလီဝေလင်းမှာ ပင် သမီးချောအဆောင်ရှေ့ ကားအကောင်းစားကြီး နှစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည် ။

ကားပေါ်မှ ထင်မှတ်ထားသည် ထက် များ သော အထုပ်အပိုးနှင့် မိန်းမလှလေး နှစ်ယောက် ဆင်းလာသည် ။

သူတို့ ကိုမြင်တော့ ပျူငှာလှသော အဆောင်မှူးက ထွက်လာသည် ။

“ဘာကိစ္စလဲ သမီးတို့ ”

မိန်းမလှလေး နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စွေစောင်းကြည့်ပြီး

“အဆောင် ငှားမလို့ ပါ၊ အခန်းများ ရှိသေးလားလို့ ”

သူတို့ စကားကို လူလိုနေသော အဆောင်မှူးက ရွှင်လန်းသွားပြီး

“ရှိတယ်၊ ရှိတယ် သမီး၊ အခန်းတွေက ရှိသေးတယ်”

“ဒါဆို သမီးကို နှစ်ယောက်ခန်းပေး”

အဆောင်မှူး မျက်ခုံး မြင့်တက်သွားသည် ။ နောက် လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြီး

“နှစ်ယောက်ခန်း၊ ဘာလဲ သမီးတို့ နှစ်ယောက် နေဖို့ လား”

ကောင်မလေးက မဲ့ရှုံ့သွားပြီး

“ဟင့်အင်း ကာရံ တစ်ယောက်တည်း နေဖို့ ”

“ဟင်”

သူစကားကြားတော့ အဆောင်မှူး အံ့အားသင့်သွားပြီး နံဘေးနားက ကောင်မလေးက မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။ နောက် သူမကပင် ရှေ့ထွက်လာပြီး

“ဒါဆို ကဗျာကို လေးယောက်ခန်း တစ်ခန်း စီစဉ်ပေးပါ”

အဆောင်မှူး ပို၍ အံ့အားသင့်သွားသည် ။

“လေးယောက်ခန်း၊ ဘယ် ဘယ်နှယောက် နေမှာ မို့လဲ”

“တစ်ယောက်တည်း နေမှာ လေ၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာ ပါပလေ့စေ”

“ဟင်”

အဆောင်မှူး လူထူးလူဆန်းနှစ်ယောက် လာတွေ့နေခြင်းပင်။

မှန်ပေသည် ။ အဆောင်ဆိုသည် မှာ ငွေကြေး အသင့်အတင့်ရှိသူ၊ ငွေကြေး သိပ်မသုံးစွဲလိုသူများကသာ လာရောက် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ငွေကြေး ချမ်းသာသူများက တိုက်ခန်းများ ငှားသည် ဖြစ်စေ၊ ဝယ်ယူ၍ ဖြစ်စေ နေထိုင်ကြသည် ချည်း မဟုတ်လား။

ယခုတော့ အဆောင် လာပြီး လေးယောက်ခန်းကို တစ်ယောက်တည်း နေမှာ ဆိုတော့ အံ့အားသင့်စရာကြီး ဖြစ်နေသည် ။

“အဲ အဲလိုတော့ မရဘူးလေ သမီးတို့ ရဲ့ ၊ ဒါက လုံးချင်အိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ငွေကြေး သိပ်မသုံးစွဲလိုသူတွေအတွက် အဆင်ပြေပြေ နေရအောင် ဖွင့်ထားတဲ့ အဆောင်လေ၊ ဒါကြောင့် သမီးတို့ လေးခန်းတွဲကြီး ယူလိုက်ရင် နောက်ထပ်လာမယ့် ငွေကြေး သိပ်မတတ်နိုင်တဲ့ ကလေး

တွေ အခက်အခဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် လိုချင်ရင်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်ယောက်တွဲ အခန်းတစ်ခန်းစီတော့ ရမယ်၊ ဒါတောင် လူထပ်လာရင် ဖယ်ပေးရမှာ ”

ကဗျာ၏ အမေး။ အဆောင်မှူးက ပြုံးရင်း

“အဲဒါတော့ ဘယ်ပါပ့ါမလဲ၊ သမီးရယ်၊ အဲ ဒါပေမဲ့ အဆောင်ရဲ့ အပေါ်ထပ်ရော၊ အောက်ထပ်ပါ ရေချိုးခန်း အိမ်သာ အလုံအလောက် ရှိပါတယ်၊ အများ နဲ့ ပဲ တွဲသုံးရမယ်၊ အဆင်ပြေမှာ ပါ”

နှစ်ယောက်သား ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။ သူတို့ မှာ ဤသို့ ဘဝမျိုး ကြုံခဲ့ဖူးပုံ မပေါ်။ သို့သော် မတတ်သာသည့်အဆုံး

“အေးလေ၊ မရှိတော့တဲ့ အဆုံး နှစ်ယောက်တွဲ အခန်းတစ်ခန်းပဲ ယူတာပေါ့”

ကာရံ စကားဆုံးသည် နှင့် ကဗျာကပါ ကဗျာကသီနှင့်

“သမီးအတွက်ပါ တစ်ခန်း၊ သမီးအတွက်ပါ တစ်ခန်း၊ သူ့ခေါင်းရင်းဖြစ်ပါစေ”

ကဗျာ စကားဆုံးသည် နှင့် ကာရံက ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်သွားပြီး ခါးထောက်ကာ

“အောင်မာ၊ နောက်မှ လေလည်ပြီး အရင် နံချင်သေးတယ်၊ မရဘူး၊ ကျွန်မကို သူ့ခေါင်းရင်းခန်းပေး၊ ဒါပဲ”

“ဟေ့ လေမှာ အရှေ့ထွက်တာ အနောက်ထွက်တာ ပဓာန မဟုတ်ဘူး ၊ ပိုပုပ်တဲ့ သူ ပိုနံမှာ ပဲ၊ မသိဘူး၊ ကျွန်မ ခေါင်းရင်းပဲ”

“ဘာ ခေါင်းရင်းလဲ၊ ငါ အရင်ပြောတာနော်”

“ငါနောက်ပြောပြီး ခေါင်းရင်းယူတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

သူတို့ အငြင်းအခုံစကားကို အဆောင်မှူးမှ ပင် ဝင်၍

“ကဲကဲ တော်ကြပါတော့၊ တော်ကြပါတော့၊ နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းရင်းခန်းပဲ ရမှာ ပါ”

“ဘယ်လို”

အဆောင်မှူး စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ကြောင်သွားသည် ။ အဆောင်မှူးက ပြုံးပြီး

“မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းလေ”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မှ အသာမရ၍ ငြိမ်သွားကြသည် ။ အဆောင်မှူးကသာ

“ကဲ လာ၊ နှစ်ယောက်လုံးကို အခန်းလိုက်ပြမယ်”

နှစ်ယောက်သား ကိုယ်စီအထုပ်တွေ ဆွဲ၍ အဆောင်ထဲ ဝင်ကြသည် ။ အထုပ်တွေက မနိုင်မနင်းမို့ အဆောင်မှူးပင် ဝိုင်းဆွဲပေးရသေး၏။

နေရမည့် အခန်းရောက်တော့

“ကဲ ဒီအခန်းတွေပဲ၊ အခန်း ရှင်းထားပြီးသား ပစ္စည်းတွေ နေရာချပါဦး၊ အန်တီ သွားမယ်”

ဆိုကာ ကိုယ်စီအခန်းများ နေရာချပေးပြီး အဆောင်မှူး ပြန်ထွက်သွားသည် ။ သူသွားပြီး သိပ်မကြာ။ ကြားရသော အသံက

“ဟင်း အခန်းကလည်း ကျဉ်းလိုက်တာ”

ကာရံ၏ ညည်းသံ။ ကဗျာက ထရယ်ပြီး

“ဟားဟားဟား၊ ငါ့အခန်းက အကျယ်ကြီးဟ အကျယ်ကြီး၊ ဟီးဟီး တစ်သက်လှိမ့်လို့ တောင် တစ်ဖက် မရောက်နိုင်ဘူး”

ဒါကို သိသော ကာရံက

“ဟဲ့ ကောင်မ၊ ဘာမှ ပိုမပြောနဲ့ ၊ အခန်းတွေအားလုံး အတူတူပဲ၊ တစ်တိုင်းတည်းပဲ”

သူစကားကို ကာရံကလည်း အားကျမခံ။

“တစ်တိုင်းတည်း ဆိုပေမယ့် ငါ့အခန်းက လက်သမားဆရာ အချိန်အဆမှားပြီး ပေပိုသွားတာ၊ ဟဲဟဲ ငါပိုကျယ် အဲ”

သူစကားက မဆုံးလိုက်။ တစ်ပိုင်းတစ်စတွင် ရပ်သွားသည် ။ နောက် အလန့်တကြားဖြင့်

“ဟယ် ကြမ်းပိုးတွေ၊ ခုတင်ပေါ်မှာ ကြမ်းပိုးတွေ၊ တစ် နှစ် သုံး လေး၊ လေးကောင်တောင်”

“ဟားဟားဟား”

သူစကားဆုံးသည် နှင့် တစ်ဖက်မှ ကဗျာ အားရပါးရ ရယ်သံ ကြားရ၏။ ပြီးနောက် ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံက

“ဟားဟား ဒီတစ်ခါ ကဗျာတို့ အပြတ်အသတ် သာသွားပြီ၊ ဟဲ့ ငါ့အခန်းမှာ ကြမ်းပိုး ခြောက်ကောင်တောင်ဟဲ့၊ ခြောက်ကောင်တောင်၊ ဟားဟား၊ နှစ်ကောင် အပြတ်အသတ် သာသွားပြီး၊ အပြတ်အသတ် သာသွားပြီ၊ ဟားဟား”

ထိုစကားကို ကာရံက ရှုံ့မဲ့ပြီး

“ဟွန်း ကိုယ့်သွေးစုပ်မယ့်ကောင် နှစ်ကောင် ပိုတာများ ဝမ်းသာနေသေး”

ကဗျာက ထရယ်ပြန်သည် ။ ပြီးနောက် အားရဝမ်းသာ အသံဖြင့်

“ဟင် ဒါဆို နင့်ထက် ငါ နှစ်ကောင်စာ သွေးပိုလှူနိုင်ပြီပေါ့၊ ကုသိုလ်တွေ ငါပိုရပြီပေါ့၊ ဟားဟား ဒီတစ်ခါ ကဗျာတို့ အပြတ်အသတ်ထက်ကို အပြတ်အသတ် အနိုင်ပိုရပြီပေါ့၊ ဟားဟားဟား ဟားဟားဟား”

ဤသို့ပင်

*

အခန်း (၃)

ကဗျာနှင့်ကာရံ အဆောင်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် ကားအကောင်းစားနှစ်စီး သမီးချောအဆောင်ရှေ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝုန်းခနဲ ထိုးဆိုက်လာပြန်သည် ။ ကားပေါ်မှ မိန်းမလှလေးနှစ်ယောက် ခုန်ချလာပြန်ပြီ ။

“အဆောင် ငှားမယ်၊ အဆောင် ငှားမယ်၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်၊ ထမင်းစားမယ်”

“အဆောင် ငှားမယ်ဗျို့”

ထိုသို့ အသံကျယ်ကျယ် ကြားတော့ အဆောင်မှူး ပြေးထွက်လာပြန်သည် ။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ ပါလဲရှင်”

အဆောင်မှူးစကားကို လွန်စွာ ခေတ်ရှေ့ပြေးပြီး ယောကျ်ားဆန်ဆန် ဝတ်ထားသော တစ်ယောက်က

“အဆောင် ငှားမယ်၊ အဆောင် ငှားမယ်၊ ဟိုမိန်းမတွေ လေးယောက်ခန်း ငှားတယ်ပြောတယ်၊ မေသံစဉ်တို့ ခြောက်ယောက်ခန်း ငှားမယ်၊ ခြောက်ယောက်ခန်း၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်၊ ထမင်းစား”

“သူ ခြောက်ယောက်ခန်းဆို ကလောင်က ရှစ်ယောက်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာ နှစ်တွဲပါပလေ့စေ”

အဆောင်မှူးက သူတို့ နှစ်ဦးကို အံ့သြတကြီး ကြည့်သည် ။ ပြီးမှ

“အဆောင်က အဲဒီလိုမျိုး၊ ခြောက်ယောက်ခန်းတွေ၊ ရှစ်ယောက်ခန်းတွေ ငှားလို့ မရဘူး၊ အလွန်ဆုံး နှစ်ယောက်ခန်းပဲ ငှားလို့ ရတာ၊ နောက်ပြီး ရေချိုးခန်း အိမ်သာကလည်း အများ နဲ့ ပဲ တွဲသုံးရမှာ ”

“ဟင့်အင်း နှစ်ယောက်ခန်းတော့ မလုပ်နဲ့ ၊ သုံးယောက်ခန်းတော့ လုပ်၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်၊ ထမင်းစားမယ်”

“သူ သုံးယောက်ဆို ကလောင်တို့ လေးယောက်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာ သီးသန့်ဆောက်ပေး၊ ကုန်ကျစရိတ် ပေးမယ်”

အဆောင်မှူး စိတ်ညစ်သွားသည် ။ ထို့ကြောင့်

“ကဲ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ ပြောမယ်၊ အဆောင်မှာ အခန်းက နှစ်ယောက်တွဲ အခန်းနှစ်ခန်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒါကို ယူချင်ယူ၊ မယူရင် တိုက်ခန်းတွေမှာ သွားငှားနေ”

အဆောင်မှူးရဲ့ ပြတ်သားသော စကားကြားတော့ နှစ်ယောက်သားကြောင်ပြီး ရပ်သွားသည် ။ နောက် သံစဉ်က သက်ပြင်းချပြီး

“မရတော့လည်း ရတာ ယူရမှာ ပေါ့၊ ဒါဆို နှစ်ယောက်ခန်းပဲ ပေး၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်၊ ထမင်းစားမယ်”

အဆောင်မှူးက ခေါင်းကုတ်ရင်း

“ဟိုလေ၊ ဒီအချိန်က မနက်အစောကြီး ရှိသေးတော့ ထမင်းက မကျက်သေးဘူး”

ဒါကို မေသံစဉ်က အဆောင်မှူးလက်ကို အတင်းဆွဲရင်း

“ဒါဆို ဟင်းစားမယ်၊ ဟင်းစားမယ်၊ ဘာဟင်းရှိလဲ၊ ကြက်အသည်း

အမြစ် စားမယ်၊ ပုစွန်စားမယ်၊ ငါးဖယ်သုပ် စားမယ်၊ ဟင်းစားမယ်၊ ဟင်းစားမယ်”

သူ့စကားကို အဆောင်မှူးက

“ဟင်းလည်း မချက်ရသေးဘူး၊ အဲ စျေးတောင် မဝယ်ရသေးဘူး”

သံစဉ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွား၏။ နောက်မှ သူ့အထုပ်များ သူဆွဲပြီး

“ဒါဆို အိပ်မယ်၊ အိပ်မယ်၊ အခန်းလိုက်ပြ၊ အိပ်မယ်”

ဆိုကာ အဆောင်ထဲ စွတ်ဝင်သွား၏။ သူနောက်ကမှ အထုပ်အပိုးများ ဆွဲ၍ ကလောင်လိုက်သည် ။

အဆောင်မှူးက သူတို့ ထက် ဦးအောင် ပြေးတက်ပြီး

“သမီးတို့ ဒီအခန်းတွေပဲ၊ တစ်ယောက် တစ်ခန်းစီ နေကြ”

အဆောင်မှူးစကားကို အနည်းငယ်သွက်သော သံစဉ်က

“ဒီအခန်းနေမယ်၊ အိပ်မယ်၊ နေဖင်ထိုးရင် နိုးမယ်၊ ထမင်းစားမယ်၊ ထမင်းစားမယ်”

ကလောင်က အခန်းကို ကြည့်ပြီး

“အဟင့် အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းလေး အဲယားကွန်းလည်း မပါဘူး”

သူတို့ စကားသံကြားတော့ ကြမ်းပိုးများကို သွေးလှူနေသော မိန်းက လေးနှစ်ယောက် ခေါင်းထောင်၍

“ဟင် ဒီအသံ ဒီအသံ ကြားဖူးတယ်၊ ကြားဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြားဖူးတယ်”

“ဟင်”

လေးယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံပြီး အံ့အားသင့်သွားကြသည် ။ နောက်

“တောက်”

မိန်းမလေးယောက်လုံးဆီမှ တူညီစွာ တောက်ခတ်သံကြားတော့ အဆောင်မှူးပင် တွန့်ဝင်သွား၏။

ကဗျာ၊ ကာရံ၊ သံစဉ်၊ ကလောင်

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြပြီ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စားမတတ် ဝါးမတတ် စိုက်ကြည့်နေကြသည် ။ အတန်ကြာမှ ကိုယ်စီ အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်ကြသည် ။

အဆောင်မှူးကတော့ ခေတ်ကာလ သားသမီးများကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြောင်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ရလေသည် ။

ဤသို့ဖြင့်

ငွေနှင်းရယ်မှ တဖြန်းဖြန်း။

တစ်သုန်းတလန်းလန်း၊ လေညင်းတသန်းသန်း

လွမ်းလွမ်းသာပိုင်၊ ပြေလေပြေပါနိုင်

ခွေယိုင်၊ မွေပိုင်၊ ခွေလဲခွေကာယိုင်

ခွေလဲခွေကာယိုင် ...

*